

V náboženství nás učili, že hlavními postavami adventu jsou Panna Maria a Jan Křtitel. S Pannou Marií jsem problém neměla. Byla mi od dětství velmi blízká, byla to žena, matka, její pomoc jsem v životě mnohokrát pocítila. Pak tu byl Jan Křtitel. Této postavě jsem moc nerozuměla. Připadal mi jako podivín či blázen. No řekněte sami: oblékal se do velbloudí srsti, žil na poušti a živil se kobyilkami a medem divokých včel. Jeho slova byla často tvrdá a nepochopitelná. Přesto o něm Kristus prohlásil: „Mezi těmi, kteří se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel.“

Chovala jsem k Janu Křtiteli spíše tradiční úctu jak to doporučuje církev. O letošním adventu se mi, k mému překvapení, stal Jan Křtitel velmi blízký. Přes všechny podivnosti v jeho životě jsem na něm uviděla to podstatné. On byl tím, kdo ukazoval na Krista, ale ve chvíli, kdy se Kristus objevil, ustupuje a dává mu prostor. Byl nekompromisní a za pravdu položil život.

Pochopila jsem, že aby Jan mohl ukazovat pravou tvář Krista, musel ho dobře znát. Z evangelií víme, že znal Písma, znal starozákonní proroctví o Mesiáši, znal tedy Krista. Důležité je, že i my, pokud chceme ukazovat pravou Kristovu tvář druhým, musíme Ho nejprve dobře znát. To znamená být s Ním, pobývat s Ním, trávit s Ním spoustu času, být jako On a nakonec se s Ním sjednotit. To se Janu Křtiteli podařilo. Proto pak dokázal pokorně odstoupit a dát prostor Kristu, uvolnit své místo. Není to vždycky snadné, ale Jan Křtitel je nám velkým povzbuzením, že je to možné.

Přeji vám i sobě, abychom ještě v těch posledních adventních dnech byli Kristu skutečně blízko, abychom byli jako Ježíš. Je to dřina, ale stojí to za to!

Autorka: Blanka Kraváčková

Odvysíláno na Radiu Proglas: pátek 18. prosince 2009